

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/79/2024
Identifikačné číslo spisu:	3521010326
Dátum vydania rozhodnutia:	08.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3521010326.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Emila Dubňanského v trestnej veci proti obvinenému Ľ. I. pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona na neverejnom zasadnutí 8. apríla 2025 v Bratislave o dovolaní obvineného Ľ. I. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 26. júla 2022, sp. zn. 23To/52/2022 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ľ. I. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (od 1. júna 2023 Okresný súd Trenčín, pozn.) (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 11. januára 2022, sp. zn. 1T/47/2021, uznal obvineného Ľ. I. vinným zo zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 2. marca 2018 v čase od 08:15 hod. do 08:45 hod. v Novom Meste nad Váhom v budove Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom na Hviezdoslavovej v miestnosti č. 305/B počas výsluchu obžalovaného o žiadosti o prepustenie z väzby, v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 1T/175/2017, predložil súdu ako doklad na rozhodovanie o väzbe, podporujúci žiadosť o prepustenie z väzby aj zo zdravotných dôvodov, pozmenenú lekársku správu MUDr. U. M. z 15. februára 2018, v ktorej je uvedený diagnostický záver „D23.2 Iný zhubný nádor kože ucha a vonkajšieho zvukovodu“, pričom túto správu v presnejšie nezistenom čase od 15. februára 2018 do 2. marca 2018 upravil tým spôsobom, že mechanicky odstránil časť vrstvy papiera lekárskej správy s predponou „ne“, a podľa pôvodnej lekárskej správy MUDr. U. M. z 15. februára 2018 je skutočný diagnostický záver „D23.2 Iný nezhubný nádor kože ucha a vonkajšieho zvukovodu“.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 344 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 38 ods. 2, ods. 5, ods. 8 a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Uznaniu viny predchádzalo vyhlásenie obvineného, že je vinný v celom rozsahu, okresný súd postupom podľa § 257 ods. 7 ods. 8 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obvineného a vykonal dôkazy súvisiace s výrokom o treste (zápisnica o hlavnom pojednávaní z 11. januára 2022, č. l. 128 - 130).

Proti výroku o treste uvedeného rozsudku, podali obvinený a prokurátor odvolanie, ktoré Krajský súd v Trenčíne (ďalej tiež „krajský súd“) uznesením z 26. júla 2022, sp. zn. 23To/52/2022, zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému doručené 10. augusta 2022 a jeho obhajcovi 15. augusta 2022, podal obvinený prostredníctvom obhajcu 11. septembra 2024 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku. V jeho odôvodnení obvinený uviedol, že porušenie príslušných trestnoprávnych noriem vidí v niekoľkých rovinách, a to v dôsledku nesprávnej hmotnoprávnej aplikácie a interpretácie zákona. Podľa obvineného nebola v jeho prípade pri výklade dôkazu v prípade pochybností aplikovaná zásada in dubio pro reo. Poukázal na § 119 ods. 2 Trestného poriadku a uviedol, že v jeho prípade nepochybne nejde o dôkaz, ktorý bol získaný z dôkazných prostriedkov. Išlo podľa neho o lekársky úkon v zmysle zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti. Podľa obvineného, ak by bol zdravotný úkon nariadený orgánom činným v trestnom konaní vo forme procesného úkonu, bolo by možné hovoriť o dôkaze. V predmetnom prípade však ide o výstup zdravotníckeho úkonu, ktorý ako napísal sám súd v rozsudku, bol len podkladom pre rozhodovanie v nemeritórnej otázke. Poznamenal, že dôkaz je vždy výstupom a nositeľom informácie, ktorá sa prostredníctvom dôkazného prostriedku extrahuje z dôkazného prameňa; táto klasická a všeobecná akceptovaná kriminalistická teória musí byť podľa neho vždy dodržaná a len vtedy je možné hovoriť o dôkaze.

Ďalej obvinený uviedol, že rozhodovanie o väzbe nie je meritórnou otázkou a teda vecou samou, na ktoré sa vyžaduje meritórne rozhodnutie. Ide podľa neho o úkon, ktorý spadá pod zaist'ovací úkon vo vzťahu k osobám a veciam. Obvinený upresnil, že nepopiera svoju vinu, žiada ale spravodlivé konanie a spravodlivé uplatnenie noriem trestného práva v súlade s požiadavkami spravodlivého trestného procesu. Lekárska správa, ktorú predložil podľa neho nie je dôkazom v zmysle § 119 Trestného poriadku a teda nemal byť potrestaný za spáchanie trestného činu podľa § 344 Trestného zákona alebo podľa iného ustanovenia - napr. § 375 Trestného zákona, keď využil omyl ošetrojúceho lekára a ohrozil jeho postavenie a dobré meno.

V súvislosti s uloženým trestom obvinený poznamenal, že skutok bol spáchaný 2. marca 2018, a bol mu vyhlásený v poradí prvý odsudzujúci rozsudok 1T/175/2017 z 30. januára 2018, ktorý bol zrušený rozsudkom z 27. februára 2020. Poukázal na § 42 Trestného zákona a uviedol, že je nutné posúdiť otázku či prvý odsudzujúci rozsudok 1T/175/2017 z 30. januára 2018, ktorý bol zrušený rozsudkom z 27. februára 2020, možno podľa neho brať o úvahy alebo nie. Opätovne, pri aplikácii zásad o výklade v prospech obvineného pri existencii pochybností, by bolo podľa neho nutné aplikovať výklad v prospech dovolateľa.

Obvinený poukázal na § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a uviedol, že v danom prípade dovolací súd aj so zreteľom na jeho právo na spravodlivý proces, ktorého sa týka aj dovolacie konanie, by mal túto nespravodlivosť napraviť.

Na základe uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd rozsudkom vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu a konaním, ktoré mu predchádzalo bol porušený zákon v § 319 Trestného poriadku v neprospech obvineného a napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a zrušil aj rozsudok okresného súdu, zrušil aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a okresnému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutými rozhodnutiami prvostupňového ako aj odvolacieho súdu a zároveň s ich právnymi úvahami. V prvom rade prokurátor uviedol, že obvinený v predmetnom konaní

na hlavnom pojednávaní po prednesení obžaloby prokurátorom a po zákonom poučení súdu o jeho právach a v intenciách § 257 Trestného poriadku vyhlásil, že je vinný zo skutku kladeného mu obžalobou za vinu. Následne súd prečítal obžalovanému otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Trestného poriadku, pričom na všetky položené otázky odpovedal obvinený zhodne áno. Pokračoval, že súd tiež obvineného ešte pred prijatím jeho vyhlásenia, v súlade s § 257 ods. 5 Trestného poriadku poučil, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Následne po súhlasnom stanovisku prokurátora a nakoľko boli splnené procesné podmienky na prijatie vyhlásenia obžalovaného a jeho vyhlásenie nebolo v rozpore s doteraz zhromaždenými dôkazmi, súd prijal jeho vyhlásenie o vine a dokazovanie o skutkoch v rozsahu v akom sa priznal nevykonával a vykonal dôkazy súvisiace s výrokom o treste. Vo vyššie uvedenej súvislosti tak prokurátor považoval všetky námietky uvedené v bodoch 3-12 podaného dovolania za nedôvodné, nakoľko smerujú voči výroku o vine obvineného a taktiež nimi nie je naplnený dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a teda, že by došlo zásadným spôsobom k porušeniu práva na obhajobu.

Čo sa týka dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku prokurátor uviedol, že v predmetnej veci bol obvinenému kladený za vinu skutok, ktorého sa dopustil 2. marca 2018. Skutok teda obvinený spáchal po tom, ako došlo k vyhláseniu v poradí prvého odsúdenia Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1T/175/2017, a to 30. januára 2018. Poznamenal, že toto rozhodnutie bolo následne zrušené rozhodnutím Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom z 27. februára 2020, sp. zn. 2T/75/2017. Podľa prokurátora sa preto nejedná o súbeh trestných činov, ale ide o recidívu. Preto súhrnný trest obvinenému nemohol byť uložený a následne nemožno preto ani prijať argument obvineného o tom, že malo byť neho upustené od uloženia súhrnného trestu, ak takýto neprichádzal vôbec do úvahy. V danom prípade ide podľa prokurátora o totožnú námietku, aké uvádzal obvinený v priebehu súdneho konania, či už pred súdom prvého stupňa, alebo v odvolacom konaní, a s ktorými sa súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku a odvolací súd v uznesení, ktorým bolo odvolanie zamietnuté, nielen zaoberal, ale sa s nimi aj dostatočne vysporiadal. Podľa názoru prokurátora súhrnný trest v danom prípade nepripadal do úvahy a teda ani prípadné rozhodnutie o upustení od uloženia súhrnného trestu podľa § 44 Trestného zákona. Taktiež teda podľa neho nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a teda, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Dovolacie námietky uvedené v bodoch 13-16 považoval prokurátor taktiež za nedôvodné.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátor navrhol, aby dovolací súd dovolanie obvineného uznesením podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol, nakoľko je podľa neho zjavné, že nie sú naplnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných alebo hmotnoprávnych chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa

[primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň je potrebné uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012). Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolaťom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Trestného poriadku a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 podá minister spravodlivosti len na podnet. Podnet môže podať osoba, ktorej tento zákon nepriznáva právo na podanie dovolania okrem osoby, ktorá nespĺňa podmienku dovolania uvedenú v § 372 ods. 1.

Podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa môže podať dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 Trestného poriadku obvinený vo svoj prospech proti výroku, ktorý sa ho priamo týka.

Podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté. Obvinený a osoby uvedené v § 369 ods. 5 Trestného poriadku môžu podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal prokurátor alebo poškodený a odvolací súd rozhodol v neprospech obvineného. Generálny prokurátor môže podať dovolanie aj vtedy, ak riadny opravný prostriedok podal obvinený a odvolací súd rozhodol v jeho prospech.

Z vyššie citovaného § 257 ods. 5 Trestného poriadku pritom vyplýva, že proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý bol vydaný na základe prijatého vyhlásenia obvineného o vine, možno v rozsahu, v akom bolo toto vyhlásenie prijaté, t. j. proti jeho výroku o vine, podať dovolanie, avšak iba z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Aj keď v predmetnom ustanovení nie je špecifikovaný konkrétny subjekt, ktorému toto právo prislúcha, treba ho vykladať v spojení s § 369 ods. 1 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že oprávnený na podanie dovolania v tomto prípade je len minister spravodlivosti (na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby), a to z dôvodu, že ide o rozhodnutie súdu prvého stupňa (obvinený a generálny prokurátor sú podľa § 369 ods. 2 Trestného poriadku oprávnenými osobami na podanie dovolania len proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa) (primerane uznesenie najvyššieho súdu z 10. decembra 2019, sp. zn. 4 Tdo 47/2019). Pri riešení otázky okruhu oprávnených osôb je preto nutné zohľadniť ďalšie ustanovenia Trestného poriadku upravujúce

postup v konaní o dovolaní, najmä § 369 ods. 2 písm. b) a § 372 ods. 1 Trestného poriadku, z ktorých vyplýva, že obvinený je oprávnený podať dovolanie iba proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa. Teda iba vtedy, ak proti výroku, ktorý napáda dovolaním, podal riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté, resp. ak bol takýto výrok druhostupňovým súdom zmenený v jeho neprospech na podklade opravného prostriedku podaného prokurátorom alebo poškodeným. V danom prípade výrok o vine nebol odvolacím súdom preskúmaný, čo jednoznačne vyplýva aj z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súd (str. 3).

V tejto súvislosti najvyšší súd ďalej uvádza, že ak súd prijme vyhlásenie obžalovaného o vine alebo o tom, že nepopiera spáchanie skutku, podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku, dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný jeho spáchanie priznal, resp. nepoprel, nevykonáva, a teda medzi prípadným porušením práva na obhajobu v prípravnom konaní a rozhodnutím o vine vydaným na základe takto prijatého vyhlásenia nie je daná príčinná súvislosť. V dovolaní, ktoré možno v tomto prípade podať len z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, t. j. ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, tak môže dovolateľ úspešne namietat' len chyby, ku ktorým došlo v súdnom konaní, v rámci ktorého obžalovaný predmetné vyhlásenie urobil. Najmä to, že obžalovaný nemal na hlavnom pojednávaní obhajcu, hoci išlo o dôvod povinnej obhajoby, resp. že nebol riadne poučený o následkoch vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo písm. c) Trestného poriadku, a to v rozsahu podľa § 257 ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku, alebo že pred prijatím takéhoto vyhlásenia súd riadne nezisťoval skutočnosti podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 53/2021-II).

Z predloženého spisového materiálu vzťahujúceho sa k predmetnej veci vyplýva, že obvinený sa osobne zúčastnil hlavného pojednávania konaného 11. januára 2022 (ako aj jeho obhajca) (č. l. 128), obvinený (po riadnom poučení v zmysle § 257 Trestného poriadku) urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný v celom rozsahu a je mu to veľmi ľúto, ktoré po kladnom zodpovedaní otázok uvedených v § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g), písm. h) Trestného poriadku okresný súd prijal (č. l. 129). Vo vzťahu k výroku o vine tak obvinený v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania, ani dovolania; v tomto prípade jedinou oprávnenou osobou na podanie dovolania je minister spravodlivosti, aj to len s možnosťou uplatnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 12/2017).

Možno zhrnúť, že proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý bol vydaný po tom, ako súd prijal vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo písm. c) Trestného poriadku, je síce podanie dovolania z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku prípustné, tak ako to zákonodarca explicitne predpokladá v § 257 ods. 5 Trestného poriadku, avšak na podanie takéhoto dovolania je oprávnený výlučne minister spravodlivosti v zmysle § 369 ods. 1 Trestného poriadku a to len na podnet oprávneného subjektu a len z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Avšak vo vzťahu k obvineným uplatneného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorý v posudzovanej veci smeruje proti výroku o treste, proti ktorému obvinený podal odvolanie, o ktorom bolo napadnutým uznesením krajského súdu rozhodnuté, a v rámci ktorého možno namietat' aj nesprávne použitie hmotnoprávnych ustanovení týkajúcich sa ukladania trestov, pokiaľ majú kogentnú povahu, teda aj ustanovení § 41 a § 42 Trestného zákona upravujúcich ukladanie úhrnného, spoločného a súhrnného trestu (stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 5/2011).

Pokiaľ ide o obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd uvádza, že predmetný dovolací dôvod je upravený alternatívne - buď je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo vychádza z nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia, napr. rozhodovania o treste či ochrannom opatrení. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktoré sa už netýka právnej kvalifikácie, ale posúdenia inej okolnosti, sa pod tým rozumie napr. nedostatočné posúdenie okolnosti vylučujúcich protiprávnosť činu

(§ 24 až § 30 Trestného zákona), zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona) alebo trestu súhrnného (§ 42 Trestného zákona) a pod.

V zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona uloženie súhrnného trestu totiž prichádza do úvahy iba v prípade tzv. viacčinného súbehu trestných činov. Teda iba vtedy, ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený (skorší) odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin.

Pokiaľ ide o obvineným namietaný uložený trest a berúc do úvahy vyššie uvedené, najvyšší súd poukazuje na argumentáciu krajského súdu, ktorý uviedol, že v trestnej veci aktuálne mu kladenej za vinu sa skutku obvinený dopustil dňa 2. marca 2018. Skutok teda obvinený spáchal po tom, než došlo k vyhláseniu v poradí prvého odsúdenia Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 1T/175/2017 a to dňa 30. januára 2018. Toto rozhodnutie bolo následne zrušené rozhodnutím Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2T/75/2017 zo dňa 27. februára 2020. Nejedná sa preto o súbeh trestných činov, ale o recidívu. Preto súhrnný trest obvinenému nemohol byť uložený a následne nemožno preto ani prijať argument obvineného o tom, že malo byť neho upustené od uloženia súhrnného trestu ak takýto neprichádzal vôbec do úvahy. Najvyšší súd sa stotožnil s konštatovaním krajského súdu, že okresný súd správne ukladal obvinenému samostatný trest, a to podľa § 344 ods. 1 Trestného zákona v upravenej trestnej sadzbe podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona, keďže obvinený sa dopustil opätovne spáchania zločinu. Okresný súd zároveň správne aplikoval aj § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, čím do výmery trestu premietol vyhlásenie o vine, ktoré dal obvinený na hlavnom pojednávaní (11. januára 2022, č. l. 128-129). Ako uviedol krajský súd, uvedený postup bol plne v súlade so stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaným v Zbierke pod č. 44/2017. Pre úplnosť možno zdôrazniť argumentáciu krajského súdu, trest odňatia slobody v trvaní 30 mesiacov je na dolnej hranici mimoriadne zníženej trestnej sadzby. V prípade, ak by obvinený nedal vyhlásenie o vine a nenapomáhal súdu, keďže sa jedná u obvineného o osobu majúcu 12 záznamov v registri trestov, by ho postihol trest oveľa prísnejší. Nakoľko je z jeho predchádzajúceho života zrejmé, že ani v minulosti mu ukladané, či už podmiennečne odložené, alebo aj nepodmiennečné tresty odňatia slobody vôbec nevedli k jeho prevýchove, a neodradili ho od páchania ďalšej trestnej činnosti. Dokonca bol podmiennečne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody a v skúšobnej dobe sa neosvedčil, pričom mu bolo nariadené vykonať zvyšok trestu odňatia slobody. Preto komplexne posudzujúc osobu obvineného je zrejmé, že jeho náprava je sťažená.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného L. I. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.